

Submission 120

Nederlandse Teksten door Niet-Moedertaalsprekers

Zahroh Nuriah

Universitas Indonesia, Depok, Indonesië

Elke tekst heeft zijn eigen kenmerken. In de vertaalwetenschap heeft Baker (1993) de universele kenmerken van vertaalde taal geïntroduceerd die verschillen van niet-vertaalde talen. In taaldidactiek spreekt men over interlanguage (tussentaal) die Selinker (1972) geïntroduceerd heeft. Het is dus interessant om teksten door niet-moedertaalsprekers van het Nederlands te onderzoeken. De data komt uit twee tweetalige proceedings "Studie Nederlands in Indonesië". In de proceedings zijn er artikelen in het Nederlands en Indonesisch die door Indonesiërs en Nederlanders geschreven zijn. Indonesische schrijvers zouden hun artikel eerst in het Nederlands hadden geschreven en dan naar het Indonesisch hebben vertaald of andersom of in twee talen afwisselend hebben geschreven. In dit onderzoek wordt het eindproduct bestudeerd dat ook al nagekeken en zeer waarschijnlijk ook bezorgd door een moedertaalsprekertekstbezorger. Het is dus juist belangrijk om te kijken of er nog sporen zijn van de eigenschap van de vertaalde tekst of de gefossiliseerde tussentaal. Dit onderzoek concentreert op het gebruik van de diathese, zowel de actieve als de passieve vorm die in het Nederlands en het Indonesisch anders wordt gebruikt. In het Nederlands gebruikt men meer actieve zinnen terwijl in het Indonesisch meer passieve (Nuriah 2019). De vraag is hoe het gebruik van de diathese is in de teksten van de niet-moedertaalsprekers die een tweetalig artikel schrijven. Welke taal heeft meer invloed? Zijn er nog sporen van het Indonesisch als hun moedertaal? Het gebruik van de diathese door Indonesische schrijvers worden vergeleken met die van de Nederlandse. De hypothesis is dat we de teksten door niet-moedertaalsprekers kunnen differentiëren met die van de moedertaalsprekers.